

GAZDAG Ági

Gordiusz

Ha naponta többször elönt a gondolat,
kezet nyújtani felé, akkor tudvalevő:
a helyszínen kell változtatni. Vagyis nem kell.
Nem kényszer, történik az magától.
A változást nem érdemes tovább marasztalni.

A helyszín házsorai egy helyben, érdekes
egyformaságuk már nem vibrál,
nem nyújtózik felfele a dombon az összhang.
Kapu ablakkeret kocsi állás: jól ismert,
ami elég ahhoz, hogy fejben ragadjon
ez-amaz, ami belülről fakad, hiába muszáj
időre érkezni, vagy szétnézni engedett
a Wembley felett. Egy-egy cigi közben
persze előfordul egy-egy mély tónusú mondat,
léket kap a szív, telik,
nincs ezzel baj — az eluralkodással van.

Jogos a kérdés, miért a lábak indulnak,
miért a helyszínt kell elhagyni.
A kezek másodlagossá válva pakolnak,
ruhákat aggatnak a másnapra,
apatikusan meg-megszakítva,
majd egyszer csak magas pulzussal vergődő
karok kíséretével remeg a kéz,
nincs oda-vissza, már ami a vektort illeti.
A végtelenségben szabad csak. Önmagába vájva
turkálni, csikkeket a hamutálban,
helyet csinálni a frissen nyomott véggel az újnak.

És ha már túlságosan babrál, az utcára néző
ablakból a beláthatón túl nem vezet az út,
se jobbra, se balra, akkor a helyszínt kell,
a kezet: sose engedni. Az enyémet nem.
A másé nem az én dolgom. Szétmarta klór munka,
hetekig kenégetni, közben a mocskot is
suvickolni, na azt kell, kéztől szájba gyomorig
terjed a vírus. Mondhatni orrba szájba
ki kell onnan menteni. Aztán a helyet is elhagyni.

A kezek babrálhatnak a múltban a fejben,
mint gordiuszi csomón, játék a monoton
hajtásban, önfeledt légzés egy parkban,
kifele bámulva csak, munkából tartva, manapság
úton útfélen megmondják, mit érezz és hogyan
gondolj, pedig az érzésekkel és a gondolatokkal
nincs baj. Az a baj, ha belegabalyodik az ember.

Szakaszos tevékenység, gordiusz, amihez
vissza-visszatérünk, az szerintem jó, ha van.
Fixen vár, nincs rá megoldás, de: lehet.
Napról napra másképpen megközelíthető.
Lejátszható, mint egy régi bakelit.
Nézhető, mint egy makett, közel-messze,
alulról-felülről, befejezem ezt is.

És mert tudvalevő, ha kinyújtom a kezem,
és lenyomom a kilincset, nincs mögöttem semmi.
A helyszín amolyan teli korsó, gyöngyöző
pára az üvegfalon. Érdemes kiinni, amíg van
benne élet, és nem várni meg, hogy alá
bukik a nap a horizonton túl, ahová egy nap,
én is megérkezem.

